

- запровадження співробітництва між бізнесом та операторами туризму в рамках ефективних моделей партнерства в областях планування, управління, маркетингу та фінансування;

- посилення співпраці фінансових інституцій з місцевими громадами та підприємцями для надання допомоги у формуванні фондів інвестицій.

У цьому контексті важливим аспектом фінансової політики розвитку місцевого туризму стає забезпечення сприятливих умов залучення капіталу у галузь, що передбачає, з одного боку, врахування інтересів і можливостей різних потенційних інвесторів, з іншого – використання різноманітних фінансових інструментів.

Список літератури:

1. Агафонова Л.Г. Соціально-економічні проблеми розвитку туризму в Україні та шляхи їх вирішення. //Наукові записки КУТЕП: Зб. наук. пр.: Щорічник. Вип. 9: Філософські науки. – К.: КУТЕП, 2010. – С. 188-206.
2. Аналіз туристичної діяльності в регіонах України за 2013 рік //http: www.tourism. gov. ua/index.asp
3. Верланов Ю.Ю. Фінансово-економічний механізм та інструменти політики розвитку туризму в Україні //Наукові праці ЧДУ: Зб.наук.пр.: Вип. 25.: Економіка. – Ч.: 2010. – С. 50-54.
4. Гоцуєнко Н. Туризм: реальні підстави для невеселих прогнозів і ... нові можливості// Дзеркало тижня – 29.03.2014 р. - № 11.
5. WTO World Tourism Barometer. Volume 2 № 2. June 2014 (6)/

Владислав РІПКО

студент економічного факультету

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Науковий керівник:

к.е.н., асистент Комендант О.В.

МЕХАНІЗМ ЗАЛУЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ В РЕАЛЬНИЙ СЕКТОР ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Ефективність і стан інвестиційної діяльності в країні залежить перш за все від відповідної державної і регіональної інвестиційної політики, результативність якої зумовлюється наявністю чіткого механізму її реалізації. Невід'ємною складовою державної інвестиційної політики, крім формування сприятливого інвестиційного клімату і пошуку неінфляційних джерел фінансування структурних перетворень, є організація моніторингу ефективності здійснюваних капіталовкладень і розробка пропозицій щодо її підвищення.

У вивчення проблем оптимізації інвестиційних процесів у реальний сектор, наукового дослідження методів залучення інвестицій та формування шляхів підвищення ефективності їх використання як у галузевому, так і в регіональному аспектах, здійснили такі вітчизняні науковці як Бажал Ю.Н., Бандур С.І., Беленький П.Ю., Бланк І.А., Бойко Є.І, Гаврилук О.В., Геєць В.М., Губський Б.В., Долішній М.І. та інші.

Розробка механізму залучення прямих іноземних інвестицій у будь-якій державі, зокрема і в Україні, має виходити з особливостей глобалізації економіки. Саме небажання західних компаній вкладати гроші в межах національних економік пояснюється наявністю жорстких державних правил про зайнятість, великими виплатами по безробіттю, високими виплатами працедавця в соціальні фонди, високим рівнем мінімальної заробітної плати та компенсації у разі звільнення. Саме

цим пояснюється достатньо висока активність західних фірм та підприємств [1, ст. 62-71].

Таким чином, створений в Україні механізм залучення іноземних інвестицій повинен мати наявні переваги у порівнянні як з державами, звідки вони уже надходять, так і з іншими потенційними державами-реципієнтами. Головним завданням для України при залученні необхідних для структурної перебудови економіки держави іноземних інвестицій є створення таких умов щодо іноземного інвестування, які б при гарантуванні засад економічної безпеки держави одночасно забезпечували максимальне зближення інтересів держави з інтересами іноземних інвесторів.

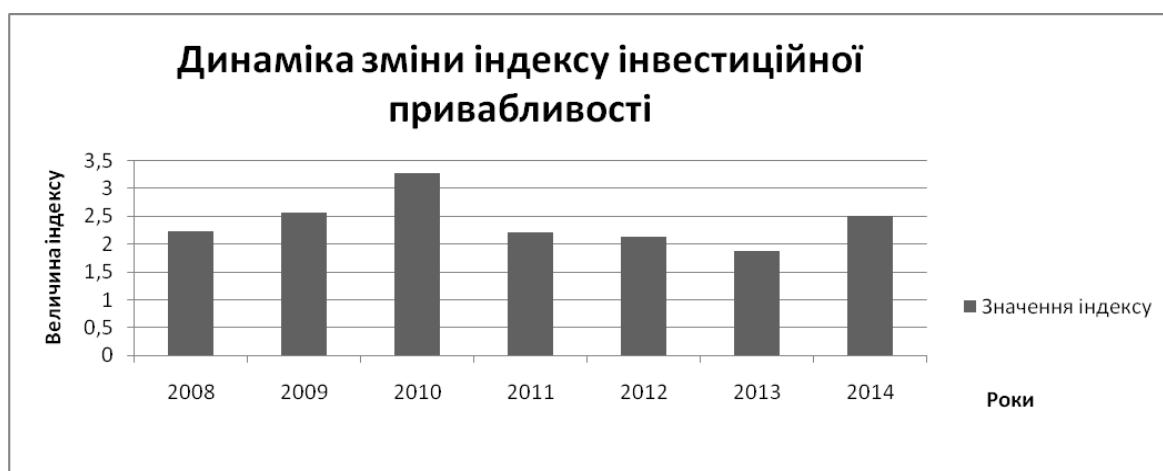
Існують чотири основних аспекти залучення іноземних інвестицій: політично-правові, економічні, організаційні та інформаційні. Як засвідчують численні дослідження, при прийнятті рішення про здійснення ПІ іноземні інвестори завжди приділяють особливу увагу поряд з показниками економічного характеру й показникам політичної стабільності країни-реципієнту, оскільки останні є передумовою виникнення стану невизначеності та, як наслідок, - ризиків, з якими інвестори будуть змушені зіткнутися. У зв'язку з цим варто зазначити, що політичне середовище механізму залучення ПІ в Україні тривалий час було не зовсім привабливим для продуктивного розвитку як інвестиційної діяльності, так і підприємництва в цілому. Постійні зміни в суспільстві, що ведуть до перерозподілу власності, часті зміни у структурі діяльності Кабінету Міністрів України та численні перестановки в інститутах влади, як і багато інших подій політичного характеру, негативно впливають на мотивацію іноземних інвесторів. Так, наприклад, той факт, що через часту змінюваність уряд керується коротко- або середньостроковими цілями і не в змозі у повній мірі приділяти увагу довгостроковій інвестиційній політиці, вкрай негативно сприймається іноземними інвесторами. Крім того, українські структури влади й досі вбачають своє призначення у плануванні та контролі, а не у створенні партнерських стосунків з місцевими підприємствами [2, ст. 20-24].

Відносно правової сторони української системи залучення ПІ цікавою є думка експертів Міжнародного Банку реконструкції та розвитку (МБРР), які характеризують українське законодавство як надмірно складне та як таке, що постійно змінюється. На їхню думку, в Україні мають місце найбільш несприятливі для іноземного інвестора умови. В доповнення до частих змін законодавства нові закони часто мають зворотню силу, що загрожує інвестору необмеженим ризиком. Прозорість та передбаченість дії законодавства, які необхідні для функціонування ринкової економіки, тривалий час були відсутні в Україні. Причина існування великої кількості різноманітних ризиків криється у відставанні законодавчої бази у сфері регулювання ПІ від реального процесу економічних перетворень. Так, в Україні розроблено законодавство про іноземні інвестиції, яке нараховує понад 100 різноманітних правових та нормативних документів (законів, постанов, указів, положень, інструкцій тощо). Серед них, в першу чергу, слід відзначити, Закон України "Про режим іноземного інвестування" від 19 березня 1996р.. Цей Закон відмінив дію Закону України "Про іноземні інвестиції" від 13 березня 1992р. № 2198-ХІІ, Декрету Кабінету Міністрів України "Про режим іноземного інвестування" від 20 травня 1993р. № 55-93 та Закону України "Про Державну програму заохочення іноземних інвестицій в Україні" від 17 грудня 1993р. Таким чином, форма проведення інвестування з-за кордону стала дещо простіша та більш відкрита. В останній час також вдалося досягти певних позитивних результатів у сфері формування чіткої та прозорої правової бази, що покликана

регулювати та сприяти заохоченню ПІ до нашої країни шляхом поліпшення інвестиційної привабливості економіки України. Проте варто ще раз зазначити, що у цілому вся українська законодавча база щодо заохочення та регулювання ПІ має принаймні дві основні вади: 1) нестабільність та ненадійність; 2) відсутність комплексності та наявність протиріч в самих законодавчих актах [3, ст. 202].

Створення й удосконалення законодавчої бази, яка б забезпечила нормальні, стабільні умови для іноземних інвесторів, доцільно проводити, по-перше, шляхом внесення в Закон України "Про режим іноземного інвестування" таких доповнень, що передбачатимуть: визнання іноземною інвестицією придбання нерезидентами цінних паперів, у тому числі облігацій внутрішньої державної позики; звільнення від державного мита іноземних інвестицій у вигляді устаткування, заощадження, що відносяться до статутного фонду підприємств з іноземними інвестиціями.

Так як основними партнерами України в галузі інвестування в реальний сектор виступають саме західні партнери, доцільно розглядати інвестиційний клімат вітчизняної економіки по динаміці зміни індексу інвестиційної привабливості, розробленим Європейською бізнес-асоціацією. Він ґрунтується на регулярному моніторингу бізнес-клімату першими особами компаній-членів асоціації та розглядає і порівнює основні чотири аспекти залучення іноземних інвестицій, описані вище. Діаграма 1 чітко показує основні тенденції, які відбувались у інвестиційному кліматі, починаючи із часів світової кризи(2008-2009) до нинішнього стану. Із неї можна зробити висновок, що основний аспект, який лягає в основу порівняння для іноземних інвесторів є стабільне середовище. Це пояснюється ще й тим, що прогноз, зроблений на 2015 рік коливається від 1 до 1,5.

Рис. 1. Динаміка зміни індексу інвестиційної привабливості

Джерело: <http://www.eba.com.ua/uk/about-eba/indices/investment-attractiveness-index>

Необхідність залучення іноземних інвестицій під конкретні програми і проекти, які мають стратегічне значення для розвитку економіки України і привабливі з точки зору строків окупності, здійснення селективного відбору підприємств, а також надання їм всебічної підтримки, потребує подальшого формування організаційного механізму залучення іноземних інвестицій. З їх допомогою буде здійснюватися впровадження програм прямих іноземних інвестицій[5].

Багатоаспектна проблематика активізації інвестиційних процесів в Україні вимагає поліпшення макроекономічної ситуації (насамперед, це прискорення проведення реформ, вдосконалення грошово-кредитної та валютної політики, створення умов для виникнення ефективних приватних власників, посилення

боротьби з корупцією) і послідовної реалізації системи взаємопов'язаних економічних, правових, організаційних і інформаційних заходів, спрямованих на утворення привабливого інвестиційного клімату.

Список літератури:

1. Худавердієва В.А. Стратегія залучення іноземних інвестицій у економіку України / В.А. Худавердієва // Фінанси України. – 2010. – № 6
2. Піхоцький В. Сучасні вимоги до реформування податкової системи в Україні // Економіст. -2006. -№11
3. Прямі іноземні інвестиції та технологічний трансфер у пострадянських країнах / Ред. Д. Дайкер; Пер. з англ. – К.: К.І.С., 2010.
4. Г.Я. Глуха. Прямі іноземні інвестиції в контексті економічного зростання/ Економічний нобелівський вісник. – 2014. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://duep.edu/uploads/vidavnitstvo14/ekonomichnij-nobelivskij-visnik-114/7601>
5. Рейтинг інвестиційної привабливості регіонів, Інститут економічних досліджень та політичних консультацій/ щорічне видання. – Київ 2014. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ukrproject.gov.ua/sites/default/files/upload/rejting_investiciynoi_privablivosti_regioniv_2014_1

Оксана РОЗМАН

студентка економічного факультету

ДВНЗ “Ужгородський національний університет”

Науковий керівник :

к.е.н., доцент Огородник В.О.

КРАУДФАНДИНГ:

ПЕРСПЕКТИВИ ТА СПОСІБ ВПРОВАДЖЕННЯ В БАНКАХ УКРАЇНИ

За даними 2014 року Україна зайняла 63-тє місце у глобальному інноваційному рейтингу Global Innovation Index-2014 від Корнельського університету. За шкалою від 0 до 100 наша країна отримала в рейтингу індекс 36.26, опинившись між Бахрейном і Йорданією. Відповідно до вищевикладеного можна констатувати, що інноваційний розвиток України знаходиться на досить низькому рівні і потребує значного вдосконалення. Серед усього різноманіття інноваційних технологій вважаємо за потрібне виокремити і розглянути таке поняття як краудфандинг.

Краудфандинг (народне фінансування, від англ. crowd funding, crowd — «натопи», funding — «фінансування») – це колективне співробітництво людей (донорів), які добровільно об'єднують свої гроші або інші ресурси разом, як правило через Інтернет, щоб підтримати зусилля інших людей або організацій (реципієнтів) [1].

Краудфандинг можна розділити за наступними категоріями:

- За ціллю краудфандингового проекту.

1. Бізнес-проект.
2. Креативний.
3. Політичний.
4. Соціальний.

- За видом винагороди для спонсорів.

1. Без винагороди (пожертвування).
2. Нефінансова винагорода.
3. Фінансова винагорода (краудінсвестинг) [2].